

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Néhány tanács a gyakorlati élet számára.

Vizsgáljuk meg magunkat, hogy kibékültünk-e minden emberrel, hogy szeretjük-e felebarátainkat és ellenségeinket. Ha így van, akkor kiálthatunk az Urhoz és Ő meghallgat.

Ha azt mondjuk, hogy kárhozatra méltó bűnösök vagyunk, de ha Isten megfenyít, — zúgolódunk, — akkor képmutatók vagyunk.

Aki nem tudja szeretni ellenségeit s nem tud értük imádkozni, annak még nincs igazi békessége.

Ha sok olyan szót mondok ki, amelyekben nincs lélek és élet, akkor az ördögnek szolgálók.

A saját magunk iránt való gyöngédség nem fér össze Krisztus követésével.

Aki még nem jutott el oda, hogy minden hiábavaló szóért elfogadja a dorgálást, az még nincs helyes úton.

Ha látsz valamit felebarátodnál, ami helytelen, menj azzal az Úrhoz s mondd el Neki úgy, mintha a te hibád volna. Ez sokkal jobb, mintha másoknak beszéled el. Mert mialatt másoknak elujsgolod, azalatt már lett volna időd, az Ur előtt imádkozni érte.

Miért olyan béna és holt a keresztyének társasága? Mert nem szentek összejövetele az, amit tartanak, hanem saját magukat, a saját „én”-jüket hozzák oda, holott csak arról kellene beszélniük, amit Isten cselekedett velük és azután közbenjárni a lelkekért.

Ugyanaz a Lélek, aki feltár előttem valamit, ami bennem nem jó, erőt is ad ahhoz, hogy azt legyőzzem.

A győzedelmesek állnak a trón előtt, nem a legyőzöttek.

„Egymást többé ne kárhoztassuk.”*
Róm. 14:13.

Mindnyájan Istenéi vagyunk. Ő befogadott bennünket. Irántunk való szeretetből odaáldozta magát érettünk, hogy az övéi lehessünk. Mindent megtesz, hogy megtartson és elkészítsen mindegyikünket. — A szolgálatába állított bennünket. Mindenkinék Ő az ura és a parancsolója, amit teszünk tehát Őreá tartozik. — Ő az igaz Bíró, akinek az ítélszéke elé oda kell állanunk mindnyájunknak és mindenkinék önmagáról kell majd számot adnia.

Jól jegyezzük meg magunknak, hogy mindeneken keresztül és mindeneken túl Isten az, akivel dolgozunk van! Nekem is, de a másikonak is.

Mi pedig mit csinálunk? A helyett, hogy nagyon-nagyon komolyan vennők azt, hogy mindenről számot kell adnunk Istennek, — egymást nézegetjük és egymást bírálgatjuk. Kárhoztatjuk egymást. Lesujtó ítéletet mondunk a másiktól. Elintézzük őt, mintha ki volna zárva az Istennel való kapcsolatból, amely az ő számára is lehetővé teszi, hogy elkészítessék.

Honnan vesszük ehhez a melegséget? Az ördög adja azt. Az ítékezés a kevelységéből származik. Az ember a maga bűneivel szemben magasan a másik fölötte képzelet magát és onnan elintézi őt néhány szóval, gyakran csak egy kézmozdulattal. Kaini lelkület ez, amely szintén azt vallja, hogy nem felelős az atyja-fiáért.

Az ítékezés rendkívül elterjedt

* A Fébé-tagok konferenciáján elmondott beszéd vázlatja.

bűn. Jóformán folyton ítélezünk. Véleményt alkotunk és mondunk a másiktól. Akiket szeretnünk kellene, azokat folyton bántjuk. A másiktól tett megjegyzéseinkkel méregcseppeket hintetünk egymás szívébe.

A legtöbb esetben igazságtalanok is vagyunk. Egy hangulat hatása alatt, vagy felületes megfigyelés alapján, — keveset látva és sokat hozzágondolva, — a hazugság szellemének engedve — ítélezünk.

Súlyosan vétkeztünk. Alázkodjunk meg és többé ne tegyük!

Igénk még többet is kívánunk. Ne szerezzünk a mi atyánkfianak megütközést.

Ha látjuk a másik bűnét, tekintünk magunkba és vizsgáljuk meg, hogy mivel járultunk hozzá. Mindég fogunk valamit találni. Ha alázatosságban járunk, azt fogjuk meglátni, hogy a másik bűne az én bűnöm is. Viszont az is igaz, hogy az én bűnöm pedig az övé is. Nagyon egymásbafozódik a mi életünk! Éppen ezért igyekezzünk szentül élni! Ugy éljünk, hogy azokat, akik látnak minket, mindennel közelebb segítsek Istenhez!

Igy éltünk-e, kedves testvérem? Vajjon *csak jó példát* adtunk-e a másikonak? Bizonyára nem! Akkor hogy merünk kárhoztatni valakit? Az ítélet joga egyedül Istené. Mi pedig többé ne kárhoztassuk egymást!

T. E. d. f.

És hozzájuk menván Jézus, szóla nekik, mondván: Nekem adott minden hatalom mennyen és földön.

Máté 28:18.

Gyujtogatók.

A faluban nagy tűz volt. A vétkes, egy könnyelmű legény, aki élvezetet talált abban, hogy szegény emberek házat sorra gyujtogassa. Elítéljük őt, megbotránkozunk rajta. De vajjon az úgynevezett »jó és derék« emberek, akik órahosszat beszélnek másokról, akik rágalmaznak, megszólalnak, felelősség nélkül, akik beszédük, ítélkezésük által felélesztik a gyűlölet, ellenségeskedés tüzét — nem gyujtogatók-e? Akik azt szokták mondani: »Hallotta már? Biztos forrásból tudom!« s jaj a szegény áldozatnak! »Ne szóljátok meg egymást atyámfiai. Aki megszólja atyját, és a ki kárhoztatja atyját, az a törvény ellen szól és a törvényt kárhoztatja.« Jak. 4:11.

Ezt a rettenetes bünt a földi törvényszék, sajnos, nem ítéli el. Azonban Isten ítélete nem késik és nem marad el.

Ez a bűn annyira elterjedt, hogy feltalálhatók szegények és gazdagok, alacsony származásúak és előkelőek között. Hallottam valakiről, aki táskájában egy aranyat hordott azzal a fogadással, hogy azt egy szegénynek adja, akkor, ha olyan társaságra akad, amelyben soha nem szólnak meg másokat s nem ítélkeznek mások fölött. 13 esztendőn át hordta magával az aranyát s még most sem tudott szabadulni tőle, mert ilyen társaságra mai napig sem talált.

A keresztyénség első idejében kétkegyes ember szórakozását abban találta, hogy mások hibái, gyöngeségei fölött ítélkezett. Egy komoly, tapasztalt férfi kénytelen volt végighallgatni őket. Kiment a szobából és néhány perc múlva visszajött nagy zsák homokkal

a hátán s ujjai között néhány homokszemet tartott. Amikor csodálkozva néztek reá, ezt a feleletet adta: »Hátamon a nagy zsák homok jelenti az én hibáimat, bűneimet, amit nem láthatok. De ezek a kis homokszemecskék a kezemben a *mások* bűnei, amelyek szüntelenül szemem előtt vannak.« Ha mi is szívből megalázkodnánk saját bűneink alatt, nem mernénk másokat megszólalni. A hibáknak és mulasztásoknak micsoda terhe nyomja a mi hátunkat!

Valóban, tűz a nyelv, »mely lángba borítja életünk folyását, maga is lángba borítatván a gyehennától«. Óh, milyen nehéz, sőt lehetetlen jóvátenni azt, amit a nyelvünkkel vétünk. »A nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.« Csak egy segítség van: szívrünk mélyéig megalázkodni ez alatt a bűn alatt, hogy meggyógyulhasunk!

Kegyelem — de csak elítélteknek.

Egy ifjút száműztek. Külföldre menekült s ez az édesanyjának nagy szívfájdalmat jelentett. Az ifjúnak is nehéz volt, de mit tegyen? Ha hazajön, elfogják s börtönbe vetik. Az édesanya mindent megpróbált, hogy a fia számára kegyelmet nyerjen. De a bíró azt felelte: »A fiúnak haza kell jönnie, az ítélőszék elé állni s hagyni elítéltetni magát. *Csak* akkor részesülhet kegyelemben.«

A kegyelem csak elítélteknek szól. Aki magát nem tartja elítéltnak, büntetésre méltónak, az keresi a maga igazát. Így az önmagában bizakodó ember is saját igazságát akarja érvényesíteni

Isten előtt. De jaj annak az embernek, aki így akar Isten elé állani! Az menthetetlenül elveszett! Csak azért lehetséges az ember számára szabadulás, mert Isten az emberrel szemben a szeretet álláspontjára helyezkedik. Aki előtt már világossá lett az, hogy ő törvénytörő, aki sokszorosan megérdemelte bűnei büntetéseképpen a halált, csak az tud igazán örülni Isten irgalmasságának s csak az bizonyos hit által a kegyelemről.

A gyufaszál.

Drummond professzor beszéli el egyik könyvében: Nem sokkal ez előtt utazást tettem a tengeren. Egyik este összejöttünk a kapitánnyal, aki egy megragadó élményét mondta el. Hajójának fontos alkatrésze eltörött s mielőtt megjavíthatták volna, a hajót elöntötte a víz úgy, hogy süllyedni kezdett. Eloldották a mentőcsónakokat s a kapitánynak sikerült még utolsó percben az egyikbe beleugrania.

Sötét volt az éjszaka, a tenger hullámozott és nem sok reményük volt ahhoz, hogy partot érhessenek. A távolban egyszerre fényt vettek észre, majd tisztán látszott egy közeledő gőzös körvonala. Átkutatták a csónakot, végre találtak egy öreg lámpást. Most gyufát kerestek. Mindenki végigkutatta a zsebeit, míg végül egyetlen szál gyufácskát találtak.

A kapitány már többször nézett szembe a halállal, de soha nem érezte azt a felelősséget, amit ebben a pillanatban, amikor ezt az egy szál gyufát kezében tartotta. Sikerült meggyújtania a lámpást, a gőzös észrevette a jelet s mindnyájan megmenekültek.

Mi adta az értéket ennek a gyufaszálnak? Az, hogy *egyetlen* volt. — S mi az, ami a te életednek ilyen értéket ad? Az, hogy csak *egyetlen* életed van. Ha azt elveszíted, nincs másik életed, amellyel az elsőnek mulasztásait, vétkeit helyrehoznád.

Mélység.

Brüsszel közelében, az erdőben van egy forrás, melyből a legnagyobb szárazság idején is üdítő, kristálytisztá víz fakad. Ez a forrás üdítette fel már V. Károly császárt is, amikor vadászat alkalmával megszomjazott. Tehát 400 éves!

Hogyan lehetséges az, hogy ez a forrás ma is, ilyen hosszú idő után frissen és erőteljesen tör fel, holott körülötte szárazság van. Csatornák, amelyek még néhány héttel ezelőtt telve voltak vízzel, ma kiszáradva állanak. A forrás mélységből fakad. *A mélységben rejlik ereje.* Mivel mélyről jő, tud felüldíteni újra és újra szomjúhozó, elepedt vándorokat.

Csak az olyan fa állja ki a vihart, amely mélyen a földben gyökerezik.

Igy van ez az emberi életben is. A felületen látszatot könnyen meg lehet szerezni, de a lélek üres és szegény marad. Hogy egész keresztyének legyünk, ahhoz mély gyökerekre van szükségünk. *Csak akinek a lelke mély forrásból táplálkozik, tud másokat megelégtíteni.*

Ha a mindennapi élet viharai által ide-oda hányattatunk, ha csak a pillanatnak élünk, úgy a szél játékszere vagyunk. A vetést mélyen a földbe ágyazzák, hogy sok gyümölcsöt teremjen.

Légy egész keresztyén! Gyökezz mélyen Istenben. Ez nem jelenti, hogy néhány vallásos gondolatot kihálaszol a magad számára s néhány vallásos szokást felveszel, hanem azt jelenti: élni Istenből, élővé lenni Őbenne. Akkor fog buzogni a forrás s az élet minden pillanata számára lesz a mélységből fakadó szent erőd.

Eleted forrás lesz, amely újra és újra felüdüti körülötted az el-tikkadt, kiszáradt földet.

Az első szeretet.

Amikor Assisi Ferenc visszatért Rómából, a pápa jóváhagyásával letelepedett tanítványaiával.

Együtt szolgálták az Urat imádsággal és munkával. Munkájukért nem pénzt, hanem kenyeret, vagy egyéb élelmiszert fogadtak csak el. Amikor kővel hajigálták őket, egyik odaállt a másik elé, hogy a kő ne a testvérét érje.

Mindegyik azon igyekezett, hogy a másikat különbnek tartsa, mindegyik a legkisebb akart lenni. Vakon engedelmeskedtek egymásnak tisztán szeretetből s mint-hogy mindegyik a másét kereste, az egyenetlenség távol maradt tőlük.

Ha valamelyik megbántotta testvérét, nem feküdt le addig, amíg térdencsúszva bocsánatot nem kért tőle. Megértették az Ige jelentőségét: »Aki a szeretetben marad, Istenben marad és az Isten is őbenne«.

Nyájas szavak.

Valami, ami mindnyájunknak szól.

Pascal azt mondja a nyájas szavakról: könnyű és jó kimon-dani, nem sebez s gonoszt nem idéz elő. Nem kerül semmibe,

mégis sokat tehet. Védelem, biztonság, szív és lélek számára. Szelíd szavak lelkünket szelíddé teszik, haragos szó olaj a tűzre. Nyájas szó az embert nyájassá teszi, a hideg szó megfagyasztja, a gonosz megtüzesíti a szívet. Keserű szó keserúséget, gyűlöletteljes: gyűlöletet munkál.

Napjainkban olyan sok beszéd hangzik el; üres, léha, oktalan, tartalom nélküli beszéd. Milyen kívánatos volna a nyájas szót helyezni előtérbe. Mint ahogyan egy szép kép azonnal szemünkbe ötlök s kellemesen hat ránk, úgy hullik a nyájas szó lelkünkbe s oda kedves képet varázsol. A nyájas szó megszelídít, lecsendesít, vigasztal s elűzi a gonoszt, a rosszakaratú gondolatokat. Még nem kezdtük el a nyájas, szelíd szavak gyakorlását olyan mértékben, ahogyan az szükséges volna.

A skót Buchanan, Istennek áldott embere, ifjú korában nagyon világias gondolkozású volt. Egy alkalommal a felvidéken falusi gazdával találkozott, aki érdeklődött Buchanan vallási meggyőződése iránt. »Nincs« — felelte Buchanan. »E tekintetben iratlan, fehér papiros vagyok.« A gazda találóan azt felelte: »Vigyázzon fiatalember, hogy erre az üres lapra ne az ördög neve íródjék«. A nagy tudós ezt a néhány szót sohasem felejtette el. — Az élet nagy könyvében a mi lapunkon vajjon kinek a neve olvasható?

★

A Sátánnak százféle módja van, hogy bennünket a Szentírás olvasásától visszatartson. Ha ez sikerül nélkü, úgy hatalmába juttatunk.

KÜLMISSZIÓ

Levél Nanchungból.

1937. május 14.

Ina Seidenberg misszionáriusnő írja az otthoni munkatársaknak:

Hálásan köszönök minden hűségés gondoskodást, minden imádságot. Az örökkévalóság fogja majd megmutatni, hogy milyen nagy jelentősége volt annak az imádkozó közösségnek, amelyik mögöttünk állt, míg mi a munkát végeztük a misszió területein. Érezzük azt, hogy nem vagyunk magunkban, hanem odahaza imádkozó sereg áll mögöttünk. De az imádság szorosan összekapcsol minket is az otthonnal...

Itt most az éhség által szól az Ur a néphez. Messze vidékekről jönnek az emberek a városokba, róják az utcákat, míg az éhhalál áldozatai nem lesznek. A legutóbbi bibliaórán beszélte el egy keresztyén nő, hogy a férje már kétizben temetett el olyan emberi testrészeket, amelyeket éhes, kóbor kutyák hagytak meg a folyó partján. Olyan nagy a szegénység, hogy sokaknak nem telik koporsóra sem, s az ilyenek esténként a folyó partjára viszik ki halottjaikat, ahol az ebek martalékává lesznek. »Ajtónk előtt összeesett egy férfi« — jelentette kapusunk. »Öt fillért adtam egy koldusnak« — mondta tovább — »és elküldtem«. A másik utcasarkon már meg is halt. »Miért nem adtál valami ennivalót néki?« — kérdeztem. »Arra már nem volt idő« — hangzott a felelet. — Amikor néhány nappal ezelőtt az imaóránkra mentem haza, nevetgélő, díszesen kiöltözött leányokat és asszonyokat láttam a kínai színházból kijönni, — s talán öt pernyi távolságra onnan, haldokló férfi hevert az utcán. A

bot kiesett a kezéből és elterült a földön.

Csaknem egy év óta nem volt elegendő eső a környékünkön. A rizsföldek üresen állanak, mert az ültetvények kiszáradtak a kevés eső miatt. Az Urhoz kiáltottunk esőért! A mások bűneit mi is a magunkévé tettük, irgalomért és kegyelemért könyörögtünk és az Ur felelt. Tizedikén megeredt az eső és azóta hol több, hol kevesebb, de esik. A rizsföldek egy részét újra be lehet ültetni és így sokan reménykednek aratásban, ha nagyon szűknek ígérkezik is az. Tele van a szívünk hálával az Ur irgalmasságáért, amellyel lehajolt mindenkihez.

A munka folyik tovább, mint eddig. Az ajtók nyitva állanak; nem akadályozza meg senki azt, hogy továbbadjuk az örömmüzenetet. Csapatostul jönnek az emberek az összejövetelekre, érdeklődéssel hallgatják az Igét, elismerik, hogy az igazságot hirdetjük és mégis a világ útján mennek tovább és jobban szeretik a bűn ideig-óráig tartó káprázatát, mint Jézus Krisztust. Nem akarják az Ő uralmát. — És mégis újra és újra tapasztalhatjuk azt, hogy az Ige nem tér vissza üresen, ahova az Ur küldi azt.

Most az iskolaév befejezésére és az azzal kapcsolatos ünnepélyre készülünk. Ez jó alkalom az evangélizálásra is. És ha az aszszonykák megtartják ígéretüket és Lih-Du-ból tényleg eljönnek, az iskolaév végeztével nyolc napos tanfolyamot tartunk a részükre. Várjuk, hogy az Ur az Ő kegyelmét éhező lélekkel küldi hozzánk őket, hogy azután megáldva és örvendező szívvel térhessenek haza a falujukba.

As Ur hamar eljön. Bár mindnyájunkat vigyázva és imádkozva találna, mint akik várjuk Őt!

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Szept. 1. Kol. 3:1–11. II. Kir. 20:12–21. Aki hit által meghalt és feltámadott Krisztussal, annak az igazi élete, már itt a földön jártában, a mennyben van, s így az, egészen természetesen azoknak a dolgokkal tördök, amelyek ott fenn, az ő igazi hazájában vannak. Valamikor az oda-fenn levő kincseknek teljes birtokába fog jutni, mert azok most még csak hit által az övéi, de tudja, hogy átvételükre el kell neki készülnie, vagyis már itt levetkezni az ő-embert és új életben járni, hogy már oda is ilyen megtisztított öltözetben mehessen át, mint a mennyei javak boldog örököse.

Szept. 2. Kol. 3:12–4:1. II. Krón. 34:1–18. Az új lelki öltözetnek minden részlete le van itt írva, mindenki megvizsgálhatja magát, hogy melyik lelki ruhadarabot vette már föl és melyik hiányzik még róla. Vannak a lelki öltözetnek olyan részletei, amelyeket minden hívőnek föl kell magára öltenie, de vannak azután a földi elhelyezkedés különböző csoportjai számára külön-külön utasítások is, amelyek szerint éppen az ilyen egyes csoporthoz tartozónak kell a maga öltözetét méltón viselnie. Milyen kegyelem Istentől, hogy ilyen gonddal tanít és nevel bennünket! Legyünk engedelmes tanítványok!

Szept. 3. Kol. 4:2–18. II. Krón. 34:19–33. Az imádkozás titkos kamrájában nyerhetjük meg azokat a kegyelmi ajándékokat, amelyekkel úgy keresztyén testvéreink, mint a kívülvalók között áldással forgolódhatunk: a bölcseséget, a nyájasságot, a szolgálatkészséget. Pál apostol ezeket a kegyelmi ajándékokat is felhasználta a maga szolgálatában, így tudott sok lelket megnyerni az Urnak és szolgatársakat nevelni magának. Hány ilyennek a nevét fölemlíti itt is! Ő valóban vigyázott a szolgálatra, amelyre vállalkozott az Urban.

Szept. 4. I. Thess. 1. I. Kir. 17:8:16. Milyen öröm egy igehirdetőnek, és lelkigondozónak, ha távollevő lelki gyermekeiről jó híreket hall! Ilyen örömet szereztek Pál apostolnak a thessalonikabeliek. Hit, reménység, szeretet uralkodott a gyülekezetben. Példaképpékké lettek az egész környéken. Nyilvánvalóvá lett, hogy készen akarják magokat tartani az Ur Jézus eljöveteleire, amire az első keresztyén gyülekezetek hamarosan vártak. Vajjon

ma, mikor csaknem kétezer évvel közelebb vagyunk ehhez, s mikor sok jel mutat arra, hogy Jézus csakugyan nemsokára eljön, hány gyülekezet óhajtja magát erre elkészíteni?!

Szept. 5. Máté 6:24–34. Gal. 5:24:6–10. Ján. 11:1–11. II. Thess. 3:6–13. A nagy bűnökre vonatkozó parancsokat: ne ölj, ne lopj, stb. talán könnyebbnek találjuk megtartani, mint ezt a parancsot: ne aggodalmaskodjál! »Hát még ez is bűn?« — kérdezik talán sokan. »Hiszen az élet olyan nehéz, egészen természetes, hogy aggodunk.« A természeti embernek mindenestire természetes, de Isten azt várja tőlünk, hogy mi ezt az ő-embert levetközzük, s felöltözzük az új embert, aki hisz és bízik Istenben, nem csak a jó napokban, hanem a szükség napjaiban is.

Szept. 6. I. Thess. 2:1–12. II. Krón. 35:20–36:10. A hízelkedő beszéd, az emberek tetszésének mindenáron való keresése nem méltó egy keresztyén munkáshoz. Az igazi szeretet nyájas, szívélyes, de sohasem az őszinteség és igazság rovására. S az igazi szeretet főként tettekben nyilatkozik meg. Pál apostol is hiába prédikálta volna az evangéliumot, ha fáradhatatlan és önzetlen munkásságával is nem bizonyította volna szeretetét. Egész lelkét beléetette a munkába, azért tudott nagy eredményeket elérni.

Szept. 7. I. Thess. 2:13–20. II. Krón. 36:11–23. Krisztus követése szenvedéssel jár. Ha Őt üldözték, az Ő követőit is üldözik, mert »a tanítvány nem lehet nagyobb az ő Mesterénél«. De az Ur nem csak a szenvedést osztja meg velük, hanem a dicsőséget is, ne féljünk tehát, ha emberek nem értenek meg bennünket, sőt gúnyolnak, bánatanak, üldöznek. Isten velünk van s szívünket megtölti örömmel és reménységgel. Olyan örömöket is ad, amelyeket Pálnak adott, hogy megláthatjuk munkánk gyümölcsseit azokban, akiket az Urhoz vezetettünk.

Szept. 8. I. Thess. 3. Jer. sir. 2:1–10. A legszorosabb kapocs, ami embereket egymáshoz fűzhet, az Urban való egység. Pál újra meg újra kifejezi ebben a levélben afölött való örömét, hogy a thessalonikai gyülekezetről jó híreket halott. Egészen meglevenedik általok, szíve megtelik hálaival, örömmel, imádkozó szeretettel.

Alig várja, hogy személyesen is viszontláthassa ottani kedves testvéreit s nekik ismét szolgálhasson. De szolgál innen a távolból is. Egymás iránt való szeretetre, feddhetetlen szentségre inti őket, s emlékezteti őket az Ur Jézus eljövételére, amiről a levél folyamán majd bővebben is szól. Aldott szolgálat!

Szept. 9. I. Thess. 4:1—12. Jer. sir. 3:17—38. Szentté lenni annyit tesz, mint kiválasztva és félretéve lenni Isten céljaira. Isten célja pedig az, az Ő kiválasztott edényeivel, hogy azok megüresítve minden tisztátalanságtól, mindentől, ami az ő bűnös lényük-ből származik, megtöltessenek szentséggel és szeretettel. Aki szent, az nem törekszik világi javakra, földi dicsőségre, nem tülekedik, hogy előtérbe jusson, hanem csendesen várja Isten vezetését, hűségesen végezve a maga földi munkáját.

Szept. 10. I. Thess. 4:13—18. Jer. sir. 3:39—59. Az első keresztyének olyan élő hittel és olyan buzgó szeretettel várták az Ur Jézus visszajövetelét, hogy azt hitték, ennek még az ő életükben meg kell történni. Így hát szomorkodtak, ha valaki közülök meghalt és nem érthette meg ezt a dicső napot, amely előtűnik a boldogság tetőpontjának látszott. Pál azonban vigasztalja őket, hogy senki, aki magát elkészítettetni engedte erre a dicső napra, nem fog attól elmaradni, sőt a meghaltak fognak először föltámadni s azután következnek a még életben levők átöltöztetése romlandó testből romolhatatlanba — amilyenben a halottak is föltámadnak — s mindnyájak elragadtatása az Ur elébe.

Szept. 11. I. Thess. 5:1—11. Jób 5:17:26. Hogy mikor jő el az Ur, azt senki sem tudja, s nem is Isten akarata szerint való, ha annak a napját kiszámíthatni akarjuk, mint teszik némelyek. Aki úgy él, hogy bármikor nyugodt lelkiismerettel találkozhatnék az Urral, annak számára örvendetes nap lesz az Ur eljövételének napja. De a hitetlenek számára, akik Isten ígéreteit meséknek tartják s akik a maguk gondolatai szerint élnek kényők-kedvökre, azok számára ijedelem napja lesz ez, mert ítélet és veszedelem napja lesz. Vigyázzunk hát és imádkozzunk!

Szept. 12. Luk. 7:11—17. Ef. 3:13—

21. Máté 11:25—30. Zsid. 12:18—24. Az Ur Jézus váltságáhalála lehetségessé tette számunkra, hogy nem a bűneinkért haragvó Isten elé kell járulnunk, hanem bűneinket az Ő érdeméért megbocsátó Istenhez. Aki megalázza magát bűnei tudatában s elfogadja Jézus vétérét, mint bűnei eltörlőjét, azt az Atya tárt karokkal várja, mint a tétközlő fiút az atyja, annak nem kell félnie a haragtól és az ítélettől. Óh, milyen balga az, aki nem ezt az útát választja s megmarad Isten haragja alatt!

Szept. 13. I. Thess. 5:12—28. Jer. sir. 5. Mennyi becses tanácsot foglal magában ez a néhány vers! Az előjárók megbecsülése, az egymás iránt való szeretet, a tévedezőknek intése, rossznak jóval való visszafizetése, a szüntelen való öröm, imádkozás és hálaadás milyen boldoggá teszik a keresztyéneknek egymással való életét, az igazi lelki közösségeket. Ilyen közösségekben munkálkodhatik a Lélek, hathat az Ige, lehet győzelem, a kísértések fölött, békesség és szentség. S mily jó, hogy mindez nem emberi erőlködés által jön létre, hanem a hűséges Ur cselekszi meg azok között, akik hisznek.

Szept. 14. II. Thess. 1. Dán. 1. Milyen sokan gondolják azt, hogy az önmegtartóztatás, a mértéktelenség hátrányára van az ember testi egészségének, gyengévé, erőtlenné teszi. Dániel és társai példája mutatja, hogy ez nem igaz, mert ők a zöldségféle táplálék mellett virulóbbak voltak, mint mások, akik a király asztaláról kapták az ételeket. S Dániel és társai Isten Lelkének inddittatásából utasították vissza a pogányos táplálkozást s így ez nem csak testöknek, hanem lelköknek is javára vált. Ilyen bűjtöt tartunk mi is!

Szept. 15. II. Thess. 2:1—12. Dán. 2:1—12. Nabukodonozort nyugtalanítottatta az ő álma. Ebből látszik, hogy Isten akart hozzá szólni, mert mikor Isten szól a hitetlen szívhez, akkor az nyugtalanán lesz. De megérteni az álmot nem tudta, s a kaldeai bölcsek sem tudták megfejteni, mert nekik csak olyan istenek voltak, akik nem lakoztak az emberekkel. Hála legyen az igaz Istennek, aki eljött közénk és köztünk lakozik. Bár szívesen látott vendég volna mindnyájunknál!

Vargha Gyuláné.